Ἔλεγα πῶς μᾶλλον θὰ τὸν εἶχα πάρει κατὰ λάθος, κι' εἶχα ἥσυχη τὴ συνείδησι μου γιὰ τὸ παληγυρικὸ αὐτὸ μαύρισμα.

Μετὰ καιρὸ ὅμως ἔτυχε νὰ βρεθῶ στὸ μικρὸ λιμάνι κι' οἱ καλόκαρδοι ψαράδες ἦρθαν νὰ μὲ βεβαιώσουν, ὁ καθένας χωριστά, πῶς ἡ μοναδικὴ ψῆφος ἦτο ἡ δική του...

—Δὲν ἔχεις παράπονο ἀπὸ μένα, ἔλεγε ὁ ἕνας.

—Μιὰ ψῆφο ποὺ εἶχα, τὴν ἔπῆρες, ἔλεγε ὁ ἄλλος.

—Ἔτσι ἐκτιμοῦν οἱ πιστοὶ φίλοι τοὺς ἀνθρώπους τους, ἔλεγε ὁ τρίτος.

Καὶ κάτι τέτοια ἔλεγαν ὅλοι οἱ καλοὶ αὐτοὶ ψαράδες, ἐνῶ μὲ εἶχαν μαυρίσει ἀλύπητα.

Πολὺ λίγοι δὲν μὲ εἶχαν πλησιάσει, κι' ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν ὁ Γληγόρης. Αὐτὸς δὲν εἶχε βγῆ κἄν ἀπὸ τὴ βάρκα του. Ὅλη τὴν ὥρα ἔκανε πῶς κάτι ἔφτιανε. Ἔβγαζε τὰ νερά, χτυποῦσε κανένα καρφὶ στὴν κοιττασιή, διόρθωνε τοὺς πάγκους, ἔξυνε τὰ κουπιά, μετακινοῦσε τὴν ἄγκυρα.

Εἶχα μάθει πῶς αὐτὲς τὶς ἡμέρες, μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχη πανί, εἶχε πάθει κάμποσες ζημιὲς ὁ κακομοίρης.

Εἶχε πέσει ἄφθονη μένουλα στὸν κάβο τοῦ Πεύκου, ποὺ ἀπεῖχε κάπου ἕξη μίλια ἀπὸ τὸ ψαρολίμανο, καὶ αὐτὸς δὲν κατώρθωνε ποτὲ νὰ ρίξη σύγκαιρα τὰ δίχτια του. Ἔφθανε πάντα ἀργὰ μὲ τὰ κουπιά, ὅταν οἱ ἄλλοι εἶχαν ρίξει τὰ δίχτια τους στοὺς πιὸ κατάλληλους πάγκους καὶ σ' αὐτὸν ἔμεναν τὰ ἀδιεκημένα μέρη, ποὺ τὸ ψάρι ἦταν λιγοστό. Οἱ ἄλλοι γύριζαν μὲ τὶς βάρκες τους φορτωμένες ψάρι, κι' αὐτὸς ἦταν νὰ τὸν κλαῖς...

Μόνον ἡ Ἀμερσὼ τὸν παρηγοροῦσε, ἀλλὰ τὰ λόγια της δὲν εἶχαν τώρα καὶ μεγάλη πέρασι.

—Ἂς θῆσεται κεῖνο τὸ ἔρημο τὸ πανί, τοῦ ἔλεγαν τριγύρω του.

—Τοῦ χρόνου οὔτε λέπι, μπάρμπα-Γληγόρη.

Γιατὶ δὲν ἔφτανε μόνον ἡ κακοτυχιά του, ἀλλὰ τὸν ἐπείραζαν κι' οἱ ἄλλοι ψαράδες κι' ἔκαναν τὴ θέσι του δυσάρεστη καὶ κωμική.

Ὁ μπάρμπα-Γληγόρης ἦταν ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Κακὸ δὲν εἶχε κάνει σὲ κανένα. Δὲν εἶχε δοσοληψίες οὔτε μὲ λαθρεμπόρους οὔτε μὲ δυναμιτιστές, οὔτε μὲ ζωοκλέπτες, ποὺ χρησιμοποιοῦν καμμιὰ φορὰ τοὺς βαρκάρηδες καὶ τοὺς ψαράδες γιὰ νὰ μεταφέρουν τὰ κλεψμένα γιδοπρόβατα. Τοῦ ἔτρωγαν τὸ δίκηο καὶ οἱ μανάβηδες τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ μαζεύουν ἀπὸ τὰ ψαρολίμανα τὰ ψάρια τῶν ψαράδων γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμὶ καὶ τὰ πουλοῦν στὴν Ἀθήνα σὲ τριπλῆ τιμή. Αὐτοὶ τὸν ἐξεμεταλλεύοντο πιὸ πολὺ ἀπὸ ὅ,τι ἐξεμεταλλεύοντο τοὺς ἄλλους, γιατὶ ὁ Γληγόρης, μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχη πανὶ στὴ βάρκα του, κατώρθωνε νὰ δίνη καὶ τὸ πιὸ λίγο ψάρι καὶ ὄχι τὸ πιὸ ἐκλεκτό.

Ἦταν ὅμως λιτοδιαίτος, χωρὶς οἰκογένεια, καὶ ἀρκετὰ φιλόσοφος. Τὸ ὄνειρό του μόνο τὸ ἀποτελοῦσε ἕνα πανὶ καὶ τίποτα ἄλλο. Αὐτὸ θὰ ἀποτελοῦσε τὴν μεγαλειτερή του κατάκτησι, θὰ ἦταν γι' αὐτὸν ὁλόκαρο βασίλειο....

Δὲν τὰ συλλογιζόμουν αὐτὰ τὰ πράγματα τὴν ὥρα ποὺ ἔβλεπα τὸν Γληγόρη νὰ διορθώνη μὲ ἐπιμονὴ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο πρᾶμμα τῆς βάρκας του, ἀλλὰ δὲν ἄργησα νὰ τὰ σκεφθῶ κι' αὐτὰ καὶ ἄλλα, καθὼς εἶδα τὴν Ἀμερσὼ νὰ περνᾶ καὶ νὰ μοῦ γνέφη.

—Τὸν καφερό, εἶπε, περιμένει ἀκόμα νὰ τοῦ φέρετε τὸ πανί.

—Ποιὸ πανί, βρὲ Ἀμέρσα;

—Κεῖνο ποὺ τοῦταξα γιὰ νὰ σὲ ψηφίση.

Ἤξερα πραγματικὰ πῶς ἡ γυναῖκα αὐτή, μὲ τὴν ὁποίαν μὲ συνέδεε κάποια κουμπαριά, εἶχε ἀγωνιστῆ γιὰ τὴν ὑποψηφιότητά μου. Εἶχε κάνει ἀγρίαν προπαγάνδα, εἶχε ἀραδιάσει χιλιάδες ψέμματα, πῶς θὰ μετέβαλλα τὸ ψαρολίμανο σὲ Πειραιᾶ, ἀλλὰ ὅλη της τὴν προσπάθεια τὴν ἐχάλασε ὁ προεκλογικός μου λόγος, ποὺ ἐρχότανε σὲ μεγάλη ἀντίθεσι καὶ μὲ τὶς ἐλπίδες τῶν ψαράδων καὶ μὲ τὶς τρομερὲς ὑποσχέσεις τῆς Ἀμερσώς... Ἔτσι ἐγλίστρησαν ὅλοι τὴν τελειταία στιγμὴ πρὸς τὸν ἀνεξάντλητο σὲ ψέμματα ἀντίταλο, ποὺ εἶχε φθάσει νὰ ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ ἔφερνε καὶ σπόρο ἀκόμα μπαρμπουνιῶν καὶ λιθρινιῶν ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ποὺ κάθε μπαρμπουνι πάει καὶ ὀκᾶ, γιὰ νὰ πλουτίση τὴ θάλασσα. Μόνον ὁ Γληγόρης, ποὺ ἕνα ὄνειρο εἶχε, τὸ πανί, βρέθηκε νὰ μὴν ἐπηρεαστῆ ἀπὸ τὶς ὑποσχέσεις τοῦ ἀντιπάλου καὶ ἔριξε τὸ ψηφοδέλτιό του μὲ ἕνα σταυρὸ στὸ ὄνομά μου.

Καθὼς μοῦ τὰ ἐξηγοῦσε ὅλα αὐτὰ ἡ τρομερὴ γυναῖκα, ἔβλεπα τὸν καϊμένο τὸν Γληγόρη, ποὺ κοινωνοῦσε τὸ κεφάλι του σὰν νὰ σιωπροφωνοῦσε, καὶ μοῦ χαμογελοῦσε μὲ τράτο ποὺ ἔλεγε:

—«Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ πανί. Κύτταξε μόνο νὰ εἶνε ἀπὸ πανὶ Ἀμερικάνικο!»

—Ἂς τον νὰ περιμένη, εἶπε ἡ Ἀμέρσα. Τοὖχα πῆ. δῶ καὶ λίγη ὥρα.πῶς μόλις πᾶτε στὴν Ἀθήνα, θὰ τοῦ στείλετε τὸ πανὶ καὶ τὸν βλέπεις ἀπὸ τὴ χαρά του πῶς περιποιεῖται τὴ βάρκα του...

—Τί ἔκανες, τί ἔκανες; τῆς εἶπα.

—Εἴκοσι χρόνια τώρα τὸν γελᾶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος —εἶπε—, πειράζει νὰ τὸν γελάσωμε καὶ μεῖς μιὰ φορά;

Ἐπρόσεξα τὸν φτωχὸν ἄνθρωπο. Στὸ πρόσωπό του ἔλαμπε τὸ γέλιο μιᾶς ἀνέκφραστης εὐτυχίας, καὶ τὸ ἐπιδοκιμαστικὸ κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ του πρὸς ἐμένα γινόταν πιὸ γλήγορο καὶ πιὸ φιλικό.

Αὐτὴν τὴν ὥρα σφύριζε γιὰ τρίτη φορὰ τὸ βαπόρι ποὺ θὰ μᾶς ἔπαιρνε καὶ μένα καὶ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες ἀπὸ τὸ λιμάνι. Μτῆκα στὴ βάρκα στενοχωρημένος, γιατὶ συλλογιζόμουν πῶς ἄδικα ὁ καϊμένος ὁ Γληγόρης, ποὺ εἴκοσι-τόσα χρόνια ἐπερίμενε νὰ ἰκανοποιηθῆ τὸ μόνο ὄνειρο τῆς ζωῆς του, θὰ ἐπεριμενε καὶ πάλι αὐτὴ τὴ φορά.

Ἀλλὰ καθὼς γύριζα τὸ κεφάλι, τὸν εἶδα νὰ μὲ ἀποχαιρετᾶ χαρούμενος, κι' ἔδειχνε τὴν ξυλάρμενη ἀντένα τῆς βάρκας του, γιὰ νὰ μοῦ παραστήση σὲ ποιὸ σχῆμα θὰ ἔραβε τὸ πανί...

Κ. ΦΑΛΤΑ-Ι-ΤΣ

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ σιδηρόδρομος μεταξὺ Κρονστάδης καὶ Ὀρανιενμπάουμ, εἶνε ὁ περιεργότερος τοῦ κόσμου, κατὰ τοῦτο: Ὅτι στηρίζεται ἐπάνω στὸν πάγο καὶ λειτουργεῖ μονάχα τὸν χειμῶνα. Ἡ ἐπιτυχία του ἐνέπνευσε καὶ σ' ἄλλους ἐπιχειρηματίας τὸ σχέδιον τῆς κατασκευῆς παρομοίου χειμερινοῦ σιδηροδρόμου, μεταξὺ τῶν δύο ἐμπορικῶν κέντρων Κρέμεντσου καὶ Αἰκατερινοσλάβης, τὰ ὁποῖα συνδέονται τὸ καλοκαῖρι μόνον ἀτμοπλοϊκῶς.

* * *

Πρὸ καιροῦ, ἕνας Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων ἐδημοσίευσε μιὰ μελέτη, στὴν ὁποία ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ βοθιπτράσινο χρῶμα εἶνε τὸ πιὸ δυσδιάκριτο μέσα στὴ θάλασσα. Ἄλλος ἐπιστήμων Γάλλος, βεβαιώνει σήμερα ὅτι ἀνιαθέτως ἕνα πλοῖο χρωματισμένο βαθὺ κίτρινο, καθίσταται ἀθέατο μέσα στὴ θάλασσα καὶ ἀπὸ μικρᾶς ἀποστάσεως ἀόρατο.

* * *

Πολλὲς φορὲς οἱ ἄντρες ἐκτελοῦν μερικὲς γυναικεῖες ἐργασίες πολὺ καλύτερα ἀπὸ τὶς γυναῖκες. Οἱ Ἰάπωνες, ἔξαφνα, στὸ πλέξιμο καλτσῶν καὶ φανελλῶν εἶνε οἱ πρῶτοι στὸν κόσμο καὶ μόνο ἡ Ρωσσίδες χωρικὲς μποροῦν νὰ συγκριθοῦν μαζύ τους.

* * *

Ἀπεδείχθη ἤδη ὁριστικῶς, ὅτι τὰ μυρμήγκια ἔχουν ἀσφαλέστατο τρόπο συνεννοήσεως μεταξύ των. Ἀπὸ τὰ πειράματα τοῦ Γάλλου Λανδουὰ καὶ τοῦ Ἄγγλου Λούμποκ ἐξακριβώθηκε ὅτι ἡ συνεννόησις αὐτὴ γίνεται δι' ἤχων, τοὺς ὁποίους παράγουν καὶ τοὺς ὁποίους τὸ ἀνθρώπινο αὐτὶ ἀδυνατεῖ νὰ ἀντιληφθῆ. Ἔχει ἐφευρεθῆ μάλιστα καὶ σχετικὸ ὄργανο, τὸ ὁποῖο καθιστᾶ τοὺς ἤχους αὐτούς, οἱ ὁποῖοι εἶνε ποικιλώτατοι καὶ περιεργότατοι, ἀρκετὰ αἰσθητούς.

* * *

Οἱ ἐξ μεγαλειτεροι ἀδάμαντες τοῦ κόσμου ζυγίζουν ὡς ἑξῆς: Ὁ Κωχινὼρ 105 καράτια, ὁ Ἀστὴρ τῆς Βραζιλίας 125, ὁ Ἀντιβασιλεὺς τῆς Γαλλίας 135, ὁ Αὐστριακὸς Καῖσαρ 139, ὁ Ὀρλὼφ 195 καὶ ὁ Ραγιὰς τοῦ Βόρνεο 367.

* * *

Ἡ ἐτησία κατανάλωσις κρέατος ἀναλογεῖ στὴν Ἀμερικὴ 267 λίτρες κατ' ἄτομον, στὴν Ἀγγλία 118, στὴ Γαλλία 77, στὴ Γερμανία 64, στὴν Αὐστρία 61, στὴ Ρωσσία 59 καὶ στὴν Ἰταλία 26.

* * *

Ἡ διάσημος ἀοιδὸς Ἀλμπάνι ὁμολόγησε κάποτε ὅτι καθ' ὅλο τὸ τόσον ἐπιτυχὲς στάδιό της, οὐδέποτε βρέθηκε ἐνώπιον ἀκροατηρίου, χωρὶς νὰ καταλημφθῆ ἀπὸ ἕνα ἀκατανίκητο νευρικὸ τρόμο.

Τόσο εἶχε συνηθίσει στὸ ψυχολογικὸ αὐτὸ τράκ, ὥστε τὸ προετοίμαζε ἡ ἴδια γιὰ νὰ ἐξοφλήση μ' αὐτὸ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα.

Ἀκόμα κι' ὅταν ἀπεχώρησε ἀπὸ τὴ σκηνή, ἂν καὶ ἡ φωνή της διατηροῦσε πάντοτε τὴν ἴδια γλυκύτητα καὶ διαύγεια, δὲν μποροῦσε νὰ τραγουδήση μπροστὰ σὲ στενὸν κύκλο φίλων της, μέσα στὸ ἴδιο της τὸ σπίτι, χωρὶς νὰ καταληφθῆ ἀπὸ τὸν ἀδικαιολόγητο αὐτὸν τρόμο. Ὅπως ἔλεγε καὶ ἡ ἴδια, ***«ἦταν αἰωνίως μιὰ ἀξέβγαλτη θεατρινοῦλα, ὅσον ἀφορᾶ τὸ ζήτημα αὐτό».***

* * *

Ὅλα τὰ ζῶα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, τρῶνε κι' ἀμέσως κατόπιν κοιμοῦνται. Ὁ Ἄγγλος γιατρὸς Καθὲλ ἔχει σχετικῶς τὴν πεποίθηση ὅτι ἂν οἱ ἀδυνάτου κράσεως ἄνθρωποι κι' ἀκόμα ὅσοι πάσχουν ἀπὸ ἀϋπνία, ἔπαιρναν κάθε βράδυ, πρὶν κοιμηθοῦν, μιὰ ἐλαφρὰ θρεπτικὴ τροφή, θὰ ἔβλεπαν σὲ λίγο καιρὸ τὴν ὑγεία τους νὰ βελτιώνεται ἐπαισθητῶς. Ὁ ἐν λόγῳ γιατρὸς παρετήρησεν εἰδικῶς ὅτι ἕνα ποτῆρι γάλα μὲ λίγο ψωμί, τρωγόμενο πρὸ τοῦ ὕπνου, ἐπὶ μερικοὺς μῆνες, ἐπιφέρει καταπληκτικὴ αὔξησι τοῦ βάρους καὶ τῶν δυνάμεων ἐν γένει.